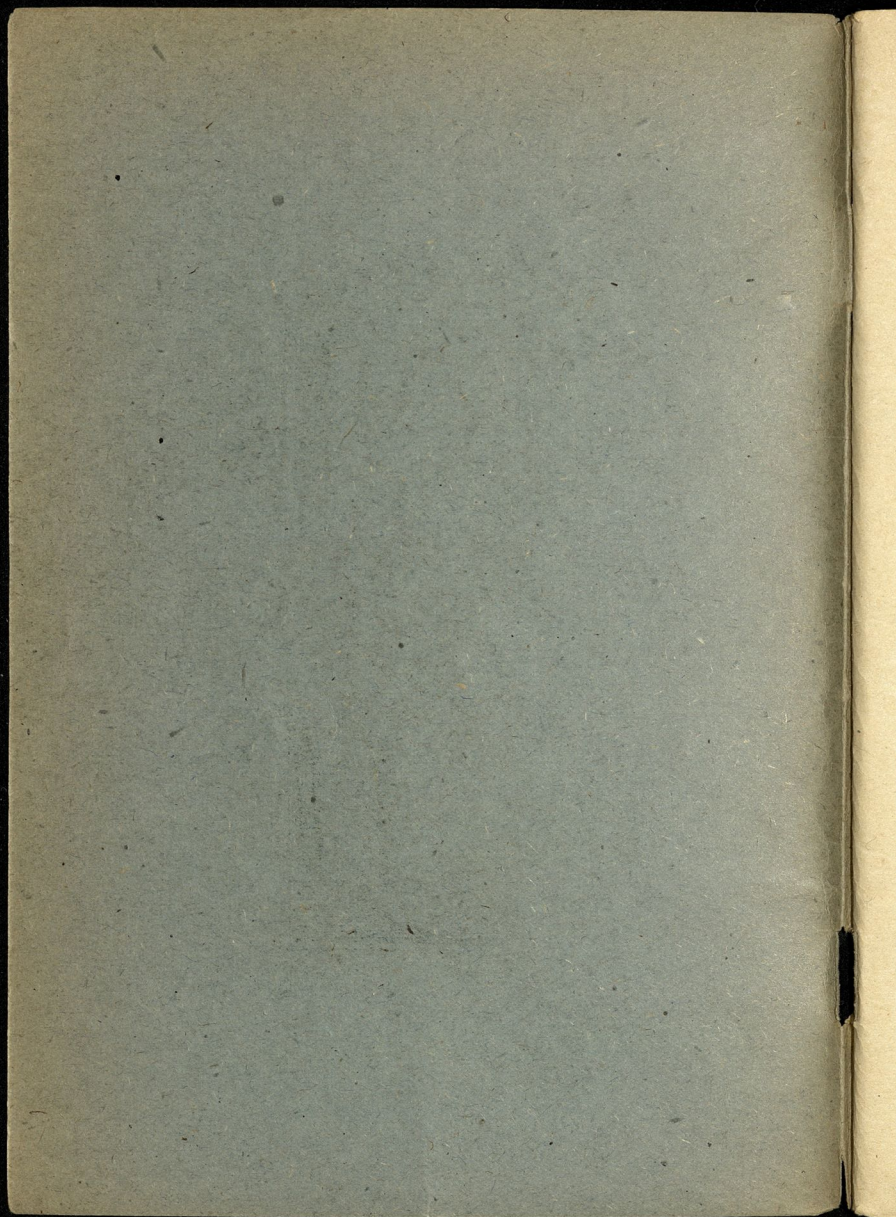


KOVÁČIČ ERIK



ROMAR NA
BELI CĚSTI



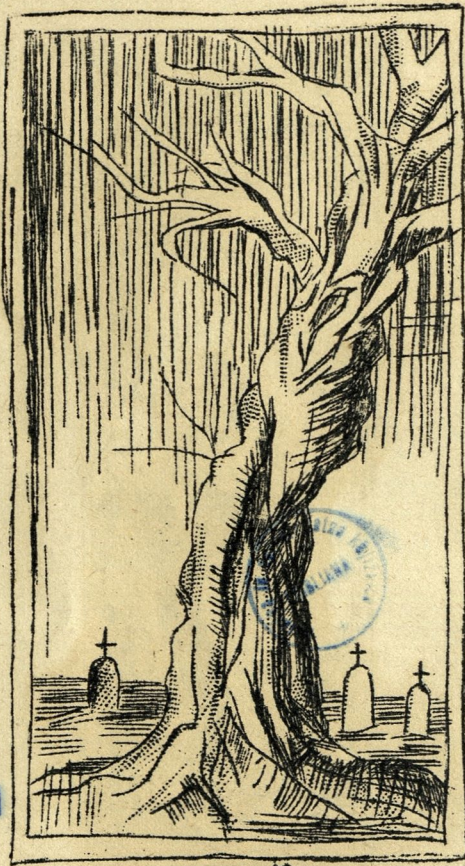
ROMAR NA



BELI CESTI

1027C 1946

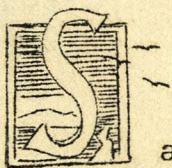
D 438747



05 JUN 1991

POSVEČAM
 SLOV. MUČENČEM
 19-SPITAL-46

D 99100773



am romam zdaj po svetu nepoznan,
z menoj ni matere, sestre, družice,
nikomur nisem drag, nikomur vdan.
Sem boli kelih spil do polovice?

Slavo!

Kader boš odpiral to skromno eviško
permi, se spomni na to, da jih
je pisal romar brez doma, v času, ko
na nebu ni bilo zvezd. Morda Ti
bode pričarale občutek domaćnosti, da
boš v mrzli tujini zasranjel o maši
domovini, ki jo bog preizkusa kot
zlato v ognju.

Spittel, 27. decembra 1946.

Kovčič Erik

Faint, illegible text at the top of the page, possibly bleed-through from the reverse side.

Main body of faint, illegible text, appearing to be a list or series of entries, possibly bleed-through from the reverse side.

Faint text at the bottom of the page, possibly a signature or date.

Faint text at the very bottom of the page, possibly a name or title.



ROMAR NA BELI CESTI

Kot romar sem, pred njim je svet odprt,
in v Tvojem varstvu, Večni, svet je vrt,
kjer ne zaplete me skušnjave mreža.

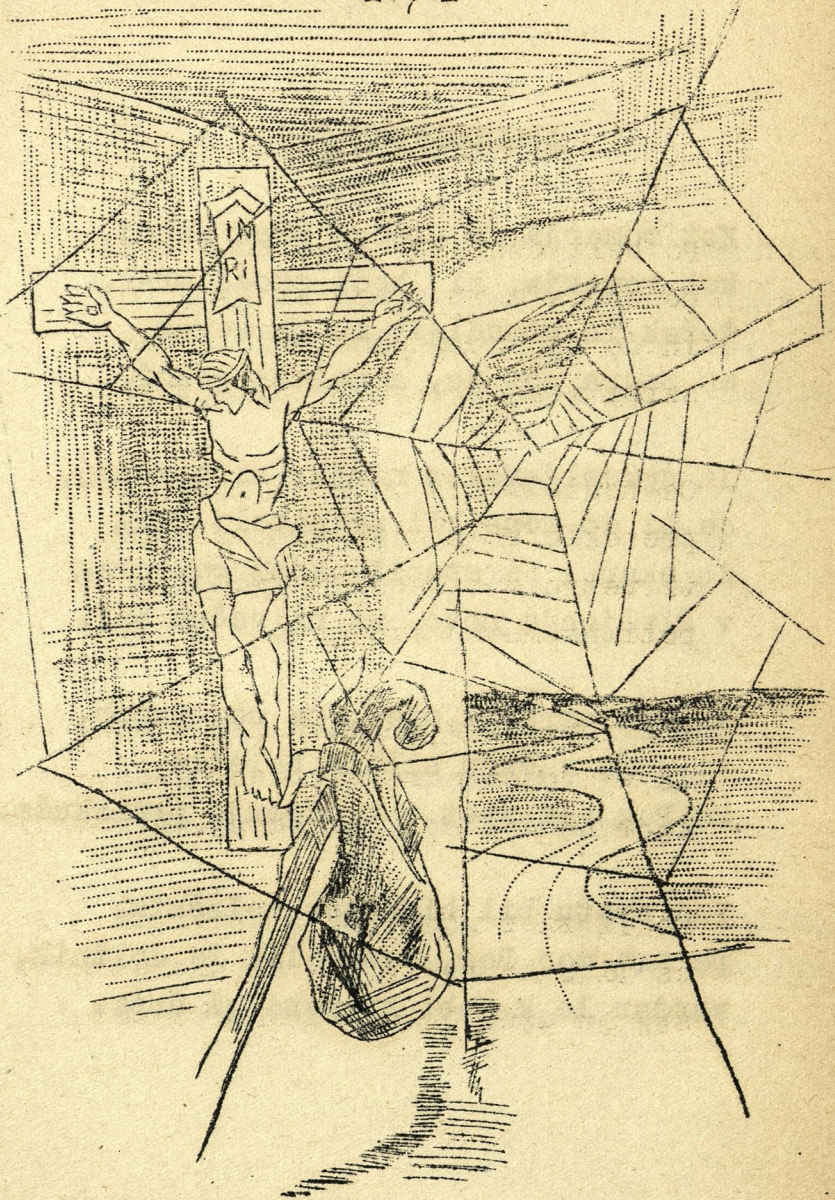
ROMAR NA BELI CESTI

Po beli cesti je lepo hoditi,
po cesti mimo gozda in polja
in če srce bridkosti se ti vda,
skrbi vse moreš cesti prepustiti.

Če hodiš v svet, vse moraš pozabiti,
preteklost in bridkost, da poigra
ti veterc v strune lastnega srca,
poti ne moreš prave več zgrešiti.

Kot romar sem, pred njim je svet odprt,
in v Tvojem varstvu, Večni, svet je vrt,
kjer ne zaplete mu skušnjave mreža.

Če Ti si z mano, česa se bojim,
če Ti si z mano, kaj naj še skrbim,
saj je zadosti dnevu lastna teža!



AVTOPORTRET

Kot romarja se gledam pred seboj,
kot romarja, ki hodi skozi mrak,
težak in utrudljiv mu je korak,
mu znana pot je, a neznan pokoj.

In spremljevalca nikdar ni z menoj,
da bi do mene bil prijatelj blag
in skupaj bi stopila kdaj čez prag
v življenje novo, ki ni večni boj.

Rad bi osrečil svet, pa sem trpin,
ki roma v času silnih bolečin,
ko Bog ves svet v trpljenju preizkuša.

Rad svetu bil bi kakor tolažnik,
pa sam, moj Bog, sem velik le dolžnik,
verdar le k Tebi hrepeni mi duša.

MOJA NEVESTA

Kot seme sem, ki v zemlji bo segnilo,
da kdaj iz njega zrasla bo cvetlica,
pač človek sem, ki mu je polovica
življenja vzeta, da bo drugim vzknilo.

Ne vem, če kdaj ljubeče bo sklenilo
srce z menoj se in bo kdaj resnica,
da bodo v smehu ji žarela lica
in bo oko od sreče se iskrilo.

Moj Bog, čemu le trnje mi poganja,
in me doslej neznana bol preganja,
čemu se zdi mi, da sem kakor mrtev?

Ko k Tebi, Bog moj, za rešitev molim,
spoznavam glas Tvoj, da si naj izvolim
nevesto dobro mi poznano - žrtev.

MISEL NA SODBO

Ko bom življenja daljni ocean
v čolničku svojem kot mornar prebrodil
in večni Bog me bo za grehe sodil,
v temo zunanjo mar ne bom pregnan?

Me božji Sin bo dal na desno stran,
ko sem po svetu kakor romar blodil?
Sem vračal, kar mi Večni je posodil,
ne bom osramočen na sodni dan?

Če me v skušnjavi greh sladko povabi,
že misel me na sodbo vsa zagrabi.
Za hipec vsak odgovor bom dajal:

za vse besede, ki sem jih govoril,
za vse, kar sem v življenju svojem storil,
Me Večni milostno bo kaznoval?

ŽALOST

Čemu me spremljaš, žalost, neprestano,
čemu nikdar me nočeš zapustiti,
čemu od mene nočeš se ločiti,
zakaj zvestó si vsako uro z mano?

Rad kdaj poslušal pesem bi ubrano,
a žalosti ne morem se znebiti,
otožnosti se moram ves vkloniti,
kot suženj moram služiti ti vdano.

Iz žalosti se pesem le rodi
in če na zunaj tudi je vesela,
iz bolečine se mi je spočela.

Rad sprejmem žalost, sprejmem bolečine,
saj vse na svetu pravočasno mine
in pesem me za dobro le krepi.

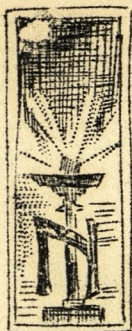
SREDI POTI

Zdi se mi, kot bi bil sredi poti,
pa sem v viharju pot pravo zgrešil,
ko sem se s silami v sebi boril,
zdaj pa me prava pot silno skrbi.

Vse kažipoti je zbrisal naliv,
skrb pa me v srcu le bolj še skeli,
a ni razgleda, znamenja ni,
kjer bi v goščavi smer pravo odkril.

K božjemu nebu pogled sem vzravnal.
Bog, ki je sonce in zvezde nam dal,
Bog, ki je v sebi sama modrost,

dal bo človeku, dal meni moči,
da bom našel, kar iščem vse dni:
ceste do sreče, do večnosti most.



O Č V V I H A R J U

Nobena noč se dneva ne ubrani,
nobena noč nikdar moči ne hrani,
da dneva svetla luč je ne premaga.

NOČ V VIHARJU

Krog mene buči in divja vihar.
Kje našel bom varno zavetje?
Ah, saj razburkan ves svet je,
za romarja svetu ni mar!

V pristan bom varni kot mornar,
ki ga na morju ni zmotilo petje
siren omamnih in ki že otet je,
pripeljal čolnič, sam bom svoj krmar!

Kot romar sem, ki sam v viharju roma,
na poti je in daleč že od doma,
a dolgo še na cilj ne bo prispel.

V viharju romati je pač težko,
omaga človek še, če je lepo.
Moči zadosti romar bo imel?

SLOVO.

Čemu so misli moje tebi tuje,
naj svet odmaknjen, tebi nepoznan,
o draga, saj vsak hip sem te voljan
s seboj peljati, če srce združuje

z menoj te rahlo vsaj in pričakuje,
da zablesti po temni noči dan.
Ne boj se! Skupaj bi stopila vanj,
saj po bridkostih sreča se stopnjuje.

Če pa je misel tvoja mi nezvesta,
če moja pot ni s tvojo uglajena
in če drugam ti gre življenja cesta,

bi pel v slovo ti pesem, da nobena
nikdar bi ljubša ti bila, bolj zvesta,
nobena v srcu ti bolj zaželjena.

ČRNA KOPRENA

Koprena črna - noč na mesto pada,
vtonila vanjo je modrina sinja,
počasi mesto v črni plašč zagrinja
in vleče ga na dno, na dno prepada.

Koprena črna moja dušo rada
zavila vase bi, ker se spominja
mladosti srečne in temo odgrinja,
ko v srcu se buditá up in nada.

Koprena črna - noč mi nič ne more,
jaz čakal luči bom do svetle zore,
jaz čakal bom, da temna noč omaga.

Nobena noč se dneva ne ubrani,
nobena noč nikdar moči ne hrani,
da dneva svetla luč je ne premaga.

VEČNI ROMAR

Kam romam sam, bežim v viharo noč?
Kot tujca tujec me povsod sprejema
in zapuščenost z grozo me objema,
ko sem pregan iz toplih hiš in koč.

Kam romam sam, kaj pesem si gredoč
sam pojem, ko samota me prevzema?
Ne odgovarja mi tujina nema,
ne ve, kaj doma mi spomin je vroč.

Kam romam sam, ko ni na nebu zvezd?
Kot Ahasver sem, kakor večni Žid,
brezkončna cesta mi je vsa posest,

Jaz pa razvežem si usode nit,
presečem z mečem vozal daljnih cest
ter boljši svet si pojdem sam odkrit!

V SKUŠNJAVI

Čemu ustvaril Bog si me prav zdaj,
mar prav zato, da sreče užijem malo,
mar prav zato, da vse mi bo postalo
bridkost in bo življenje trnjev kraj?

Čemu odpiral meni na stežaj
bolesti vrata, da življenje stalo
bo drago ceno in ne bo mi dalo,
kar človek na tem svetu užije maj?

Odpusti, Večni, te besede grešne,
odpusti jih, saj so bile le smešne,
nevredne, begajoče v tej skušnjavi!

Ti veš, edino Ti, kaj vse bom storil,
Ti veš, kaj z žrtvijo si bom priboril,
Ti veš, da sem rodil se v dobi pravi!

GREŠIL SEM

Grešil sem, Večni, in teži me vest,
ker Tebi sem se, jaz ničvrednež uprl.
Kako, Gospod, da nisem še umrl,
ko Tebi sem postal otrok nezvest?

Hudič hudobno se reži mi v pest,
ker z Bogom svojim sem vezi razdril,
v slepoti brezno si pekla odprl
ter zgrešil varno pot sem božjih cest.

Strahotno brezno se odpira meni
in padel skoraj v grozni bom prepad,
če hodil bom po poti tej zgrešeni.

A angel varuh, moj nebeški brat,
popelje k Bogu me, da sin zgubljeni
spet pridobi si duše drag zaklad.

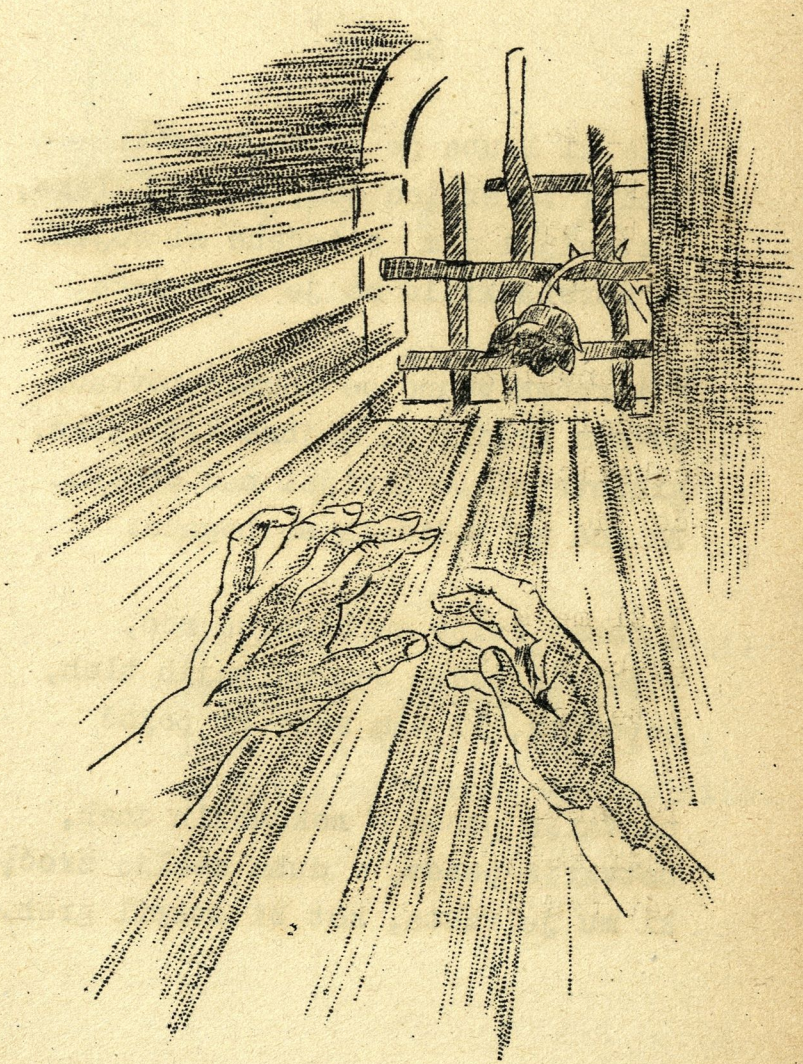
V JEČI

Kot roža sem, ujeta med zidove,
ki proti soncu svoj dviguje cvet,
da bi ujela vsaj en žarek spet
ter mogla bi pognati cvete nove.

En sončni žarek v njene bi sokove
pognal življenje, stajal mrzli led,
čebelice bi srkale njen med,
če kdo razrušil bi zidov okove.

Teži me k tlom kot rožo korenine,
svobode sončni žarek mi ne sine,
v telesa tesno ječo sem ujet.

In čas in kraj so mrzle, mrke stene,
kjer kače vsak dan sikajo strupene;
kot pes čuvaj sem v groze čas pripet.



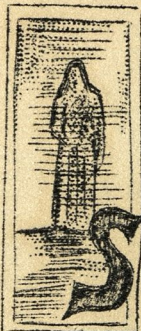
SPOMIN

Bila mi ljuba je nekoč igrača.
Gradil železnice sem, peljal vlake,
postavljaj sem svinčene si vojake
in streha krila me je še domača.

K igračam vedno se spomin povrača,
ko sem gradil si majhne vrtiljake,
gradove si postavljaj nad oblake.
Za god mi zadišale so pogače.

A danes krije me viharna noč,
popotnik beden sem na tujih tleh,
popotnik, ki sam sebi si pojoč

ustvarja pesem o nekdanjih dneh,
ustvarja pesem, v duhu zemljo zroč,
ki mu je vzeta, kot bi storil greh.



P O M I N N A M A T E R

Odkar mladost je mojo zagrnila
zavesa, ko zatisnila oči
je mati moja in v gomili spi,
se želja mi nobena ni spolnila.

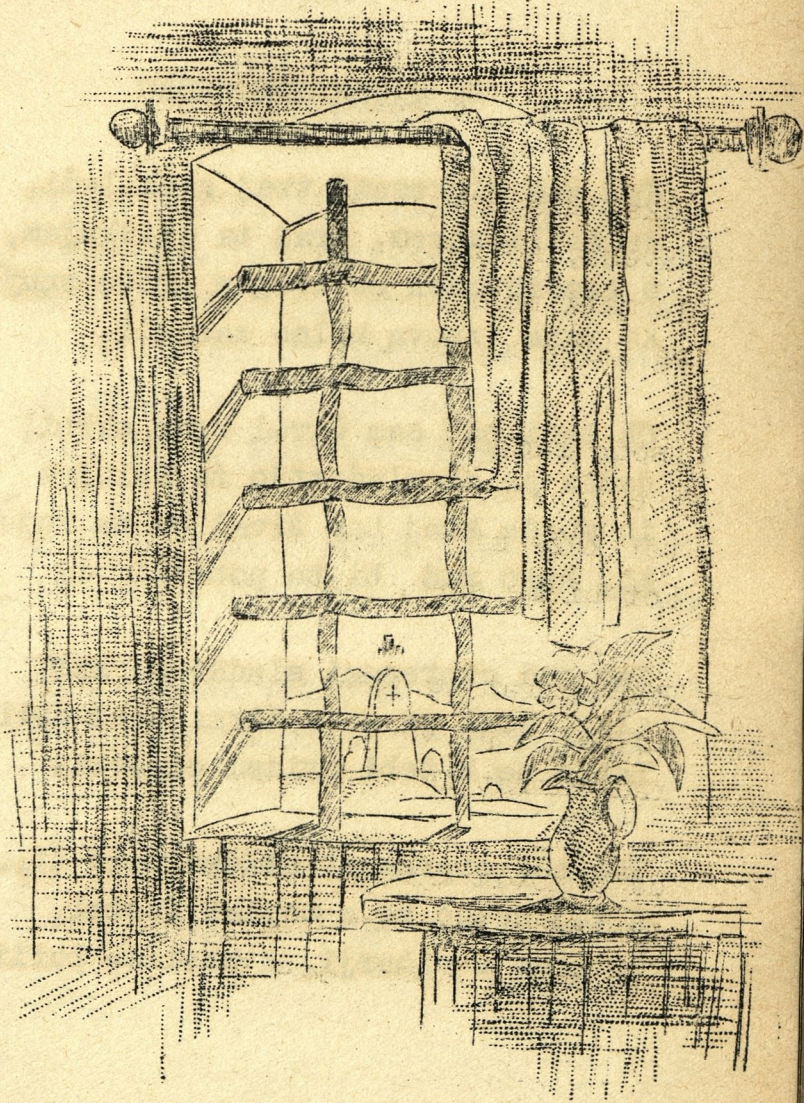
ŽELJA BREZ UPA

Odkar mladost je mojo zagrnila
zavesa, ko zatisnila oči
je mati moja in v gomili spi,
se želja mi nobena ni spolnila.

Usoda rada vse bi mi zakrila,
vse lepe sanje, sončne mlade dni
ter kaže mi trpljenje in skrbi,
kot bi me sreča davno zapustila.

Rad enkrat le zapustil bi to ječo
in šel v preteklost, ki spomin jo kaže,
rad enkrat le bi gledal mlade dni,

da z novim upom bi poskusil srečo
in hodil bi po novi poti laže,
zajemal z novim upom bi moči.



NA MATERINEM GROBU

Tam med cipresami tvoj grob leži,
kadar le morem, kraj ta obiskujem,
o lepših dneh ob tvojem grobu snujem,
ko rana znova silno zaskeli.

Ob tebi pač sem živel brez skrbi,
danes pa za mladostjo že žalujem
in morda kdaj bom živel še na tujem.
Ah, kako rad bi to potožil ti!

Tam med cipresami sladkó se spiš
glej, meni pa se v širni svet mudi.
Lahkó se k tebi pridem odpočit?

Tam med cipresami sladkó spiš ti...
A kaj nekoč bo z mojimi kostmi,
ko grem z viharji, z besi se borit?

PRIVID

Obraz svetel zdaj gledam iz daljine
iz temnih vstaja zemeljskih bregov,
na njem smehlja otožne je miline.
Zazdi se mi, da vstaja iz grobov,
da konec je velike bolečine
ter vstaja tudi zame dan ves nov.

A ko na zemljo sonce vrže svit,
že mati v grobu spi. Bil je privid.

In z dnevom vedno se mi bol obnavlja
in luč mi bolečine le pripravlja.

LABODJI SPEV

Rad bi mladosti pel labodji spev,
ko v morje se preteklosti izliva,
uspavanke bi slišal rad odmev,
ki pela jo je mati ljubezniva.

Ne vem, kaj mi bodočnost še zakriva,
a rad bi hvalnico mladosti pel,
rad bi na kraj, kjer je gomila siva,
vsaj v mislih svojih zopet pohitel.

Zapel bi zadnjo pesem kot labod,
v njej bi mladosti sladki sen se skrival,
v njej srečo bi ob materi odkrival,

spominjala bi me na melodije
uspavank matere, ki jo gomila krije,
z njo kazal sebi bi v bodočnost pot.



R A G L N E Z N A N K I

Zvabila k tebi hrepenenje moje
je čista duša, draga lepotiča,
ki nikdar ne zgubi lepote svoje.

DRAGI NEZNANKI

Kje si in kdo, ti nepoznana vila,
ki kdaj v večernih urah mi s teboj
ljubezni v mislih nudi se napoj,
da skupno bi v bridkosti pozabila?

V viharnih urah se ne boš zgubila?
Kdaj, draga, srečala se boš z menojo?
Žarel ob mojem kdaj obraz bo tvoj,
da bova skupaj v sanje se vtopila?

Jaz ne poznam te, mene ne poznaš,
vendar sva v mislih blizu si v sorodu,
ne vem, zakaj sva si oba pogodu,

ne vem, kako se bova poiskala,
ne vem, kdaj bova roke si podala,
a vem, da mene v mislih ti imaš.



TRNULJČICA

Odčaral rad začarani bi svet
in sam v skrivnostni grad bi rad prodril,
da tam Trnuljkin bi obraz zazrl
ter rešil bi zakleti lepi cvet.

Miline njene bi bil ves prevzet,
od lepotice trnje bi odstrl
in v želji, da nikdar ne bi umrl,
prej mrtvo peljal bi v življenje spet.

Da bliža se junak ti nepoznan,
ki bo prebudil te iz dolgih sanj,
Trnuljčica ti draga, še ne slutiš?

Ne veš, da jaz že ljubim te brezmejno,
a da sem s palico se čarodejno
dotaknil te, zdaj morda že občutiš?

ČE BI SRCE ME TVOJE KDAJ LJUBILO

Popeljal bi v svoj pravljlični te grad,
razkazal bi ti vse steklene dvore,
ti dal, kar ti srce želeti more,
pokazal bi največji ti zaklad.

In rad bi dober bil ti kakor brat,
ko skupaj bi presanjala do zore,
da zjutraj bi zagledala prostore,
v katere šla bi sonca luč iskat.

V daljavo je odmaknjen ves moj svet
in rosa jutrnja mu je hladilo,
v zlató je, drage bisere odet.

Če bi srce me tvoje kdaj ljubilo
popeljal vanj bi te, moj rožni cvet,
z menoj srce bi tvoje radost pilo.

ODKLENIL BI TI SKRINJICO SRCA

Odklenil bi ti skrinjico srca
in v srca najbolj skriti kot pogledal,
tedaj pač bi mi ta pogled povedal,
če rado tvoje me srce ima.

Sem, draga, v tvojem srcu res zapisan
in res več nisem sam in zapuščen?
In res sem v tvojem srcu zaželen
in nisem morda tudi že izbrisan?

O razodeni, draga, to skrivnost,
da bom poglobil se še globlje vase
in nate mislil bom, ne samo nase,
ter bom gradil v bodočnost trden most.

PO SLOVESU

"Kaj delaš, draga?" misel povprašuje,
ko zjutraj sonce izza gore vzide,
iz misli mi obraz tvoj ne preide,
dokler moj duh še ob večerih čuje.

Vsak hip pri tebi misel povasuje
in moja duša se mi s tvojo snide,
vendar samota me vsega obide,
srce po tebi žalostno vzdihuje.

Ne, nisem v tebi gledal žarna lica,
ne blesk oči, ne žar lepote tvoje,
ker vem, da vse ovene kot cvetlica.

Zvabila k tebi hrepenenje moje
je čista duša, draga lepotica,
ki nikdar ne zgubi lepote svoje.

POGLEJ V ZRCALU PESMI SVOJ OBRAZ

Kot pesem gre življenje mimo mene,
kot pesem, ki jo pojem ti, neznanka.
Življenje zame ni nič več uganka,
odkar me vsaka misel k tebi žene.

Kot pesem gre življenje mimo tebe,
kot pesem, ki tvoj nasmeh odkriva.
Morda v zrcalu pesmi vidiš sebe?

Poglej v zrcalu pesmi svoj obraz,
poglej se vanj, Trnuljčica neznana,
spoznaj, da kot Pepelka si iskana,
da z mano bi stopila v lepši čas!



OMAR V TUJINI

O domovina moja, kje si ti,
kje dragi ste, ste zame izgubljeni?

NA TUJE VLAKE HITI

Za mano vse le kot spomin ostaja:
gozd, gora, hrib in reka, cerkev bela,
tam hiša, vas v dolinici kapela,
predor in most in tu pa tam postaja.

Tam iz za gore zlato sonce vzhaja.
Lepota jutra me je vsa prevzela,
ko mimo je pokrajina hitela,
podobna samemu odsvitu raja.

A moja misel je doma ostala,
kot bi tujine se samotne bala,
saj kljub lepoti vse se zdi mi čudno.

Tu ni več gričkov z belimi cerkvami,
lepota tuja pa me vendar mami.
Kolesa pesem le pojo neutrudno...

ZBOGOM

Dejal sem: "Zbogom", sestra, ti nekoč:
odšel sem v svet in kot desetkrat
zdaj grem na tuje dom si poiskat,
ker dom viharna še zagrinja noč.

Dejal sem: "Zbogom", v srcu pa pekoč
se vžgal je plamen, v njem nič več ni nad
zamrl smeh je in čeprav sem mlad,
šibi od teže se že moja moč.

Dejal sem: "Zbogom" ti, a ti z menoj
trenutek danes rada bi prebila,
beseuo bi z menoj spregovorila.

"Kako imaš se, brat?" bi povprašala.

"Daj, da bom posteljo ti spet postlala,
da boš sladkó v tujini spal nocoj!"

GONARSKÉ MEDITACIJE

Zdaj čutim, Večni, Tvojo le bližino,
ko kljub trpljenju si mi sreče vir,
izginil iz srca mi je nemir,
čeprav zadajaš novo bolečino.

Pogled oči zajemale sivino
barak in njiv, ki tonejo v večer,
trpeča duša čuti zdaj svoj mir
in nje pogled zajemo vsa globino.

Zahvaljen, Bog, da si me obiskal
in mi trpljenja čašo piti dal,
da sem zaslišal zdaj Tvoj jasni klic!

Daj čašo mi izpiti prav do dna,
čeprav je grenka, vendar iz srca
jo pil za zmago večnih bom resnic!

II.

Izkušaš me, če sem dovolj močan,
saj veš, Gospod, da človek sem ubog,
saj veš, da tare polno me nadlog
in žrtev spremlja me iz dneva v dan.

Vem, da ta post je iz neba poslan,
ker ne zapuščaš nikdar nas, otrok,
in nikdar mi ne boš odtegnil rok,
čeprav v tujino daleč sem pregnan.

Zdaj prosim Te, Gospod, da v blagoslov
bo ta preskušnja, da bom v duši nov,
ko spet svobodo Ti mi podeliš,

saj sem spoznal, moj Bog, saj trdno vem,
da vabiš me in kličeš me, naj grem
s Teboj v vstajenje, a še prej - na križ.

III.

Kako slaboten sem, zdaj tu občutim,
kako ves Tvoji volji prepuščen,
kako sem majhen ves in nebogljen,
zaman tu sam borim se s časom krutim.

Gospod, le v Tebi zdaj rešitev slutim,
le Ti popelješ me iz žice ven,
saj sem brez Tebe kakor izgubljen,
s Teboj le moč in zmago v sebi čutim.

Zdaj jasno vsem pokaži to spoznanje,
zavest, da v Tebi moč je, vdihni vanje,
katerih ūsta kletev govore.

Daj, da spoznajo tudi izgubljeni,
kar jasno tu spoznati dal si meni,
da nas rešilo Tvoje bo Srce.



IV.

Odpusti mi, če milost sem zavračal,
ki si delil z odprto jo roko,
kesam se, daj, da odpuščeno bo,
če kdaj sem dobro v zlo samo obračal.

Daj, da s pokoro greh bom svoj poplačal,
ker žalil sem Te, zdaj mi je huđo,
pokoro sprejmem, saj samo tako
nikdar na grešno pot ne bom se vračal.

Pokora huđa je in me teži,
a vendar ena me zavest blaži,
da v meni stari človek tu umira.

In ko bom grehu svojemu odmrl,
mi pot v svobodo boš, Gospod, odprl,
ker je močnejša vsak dan moja vera.



Iz sužnosti odpeljal si nekdanj
ves Izrael svoj iz dežele Nila
in Tvoja roka varno ga vodila
v očetno domovino je nazaj.

Če vreden sem, mi milost svojo daj,
da kdaj še moja noga bo hodila,
kjer zemlja je, ki ni me pozabila
z gorami gledati me v groze kraj.

Mar res izkrvavelega rodu sem sin
in bo ostal za nami le spomin,
kjer živel narod moj je, Tebi vdan?

O ne, moj Bog, to ni, to ni mogoče,
zaman bile molitve niso vroče.

Domov nas peljal boš, v naš Kanaan!

V DRVEČEM VLAKU

Ob oknu rad stojim v drvečem vlaku,
kadar vse v diru teče mimo mene
in skrb in bol iz duše mi prežene,
a skrb zvestó me vendar spremlja v zraku.

Dozdeva se mi, kakor da v koraku
zapuščam loke, travnike zelene,
zapuščam v dalji gore zasnežene
in dá za mano vse že tone v mraku.

Molče je svet zaklel se proti meni,
saj zame danes ni domov poti.
O domovina moja, kje si ti,

kje dragi ste, ste zame izgubljeni?
Odgovora na mojo tožko ni,
le vlak skoz noč v neznani svet hiti.

NOČNA VOŽNJA

Kot zlata vlečka pravljичne kraljične,
zdaj zopet kot njen zlati pajčolan,
kot zlati laski bajne cesarične
in kot cekini iz dežele sanj,

za hipec v metežu snežinkam slične,
kot zlata mana, ki leti čez plan,
pode se iskre kot igračke mične
pred oknom vlaka preden sine dan.

A ko posije sonce, vse izgine
kot krasna sanja, ki ob jutru mine
in mimo oken saje le lete.

Kot babica bi pravljico skončala
in duša spet v resničnost bi zbežala
ob prvem svitu saje se mi zde.

V TUJEM MESTU

Tu truden ves sem, žalosten, solzan,
ker mi šenklovski zvon več ne zvoní.
Po cestah šumna množica hiti
in vsak obraz je čuden in neznan.

Kot da bi pravkar zbudil se iz sanj,
tako vse čudno, tuje se mi zdí,
drugače kot si človek zaželi.
Ljudi srečavam, pa sem nepoznan.

Besede trde, tuje, proč od mene!
Domov me mehka govorica žene,
kjer zvon šenklovski vsak večer zvoní.

Doma zdaj zelene spet naše trate,
doma bi sonca gledal žarke zlate.
Srce domov, domov si le želi.

BEGUNSKI SVETI VEČER

Zvezde žare nocoj v sveto noč
tako kot nekoč,
a v dušah nam spi
spomin davnih dni...
Kje si, domovina?

Svetlo žari nocoj spomin v očeh
na tujih tleh,
nocoj nam v srcu žari
vsa domovina.

Marija - begunka je z nami
prišla k nam je z Brezij, Višarij
in s Ptujске in Svete gore
in z Záplaza, Gospé svéte.
Saj v Tebe, Mati, edino
trdnó v bridkosti zaupamo vsi.

Daj, reši nam domovino,
daj tople ljubezni ji,
daj ji miru!

Glej, Mati, slovensko srce krvavi,
daj, združi nas, reši pogube,
da zopet kot bratje poromamo vsi
na Brezje, Višarje,
na Ptujsko in Sveto goró,
na Zaplaz in h Gospe sveti,
sovraštva in zlobe oteti,
ljubezni do Tebe prevzeti!

Slovenska beseda je z nami,
ki k Bogu pota odkriva,
ljubezen matere skriva,
v njej skrita je skrb očeta,
v njej živa so mlada leta,
v njej pesem je neizpeta.
Zaklade hrani neznane
in vez je čez oceane.
V njej šum rek je, gorá,
pesem cest in morjá,

gozdov in trat,
kakor žarek je zlat
iz domovine...

Vse reke so z nami, goré in vasi;
dolenjski nam griči žare v očeh
in v srcih je skrita lepota gora,
tu burja se s kraškimi bori bori
in štajerske vinske gorice
nocoj so z nami na tujih tleh,
pri nas se val mórja z valovi igra,
domače so z nami stezice.

Nocoj se mrtvih nam vzbudi spomin.
O koliko bilo je bolečin!
Odšli so v dežele neznane,
zacekjene niso še rane.
Dolga je, dolga je vrsta,
ki jih tujina je vzela
in jim ob sveži gomili
navčka cerkve domače
pesem v slovo mi zapéla.

Smrt je objela očete in se sklonila nad brati
trgala je sinove, može je metala v grobove,
ženine je ljubeče ropala zemeljske sreče...
In naši navčki še danes pojo:
"Rab, Gonars, Renicci, Dachau,
mrličiči koščeni, udrti iz mlinov smrti
v tujini,
v Kočevskem rogu umorjeni junaki
so domovini za zmago resnice, za zmago pravice
poroki..."

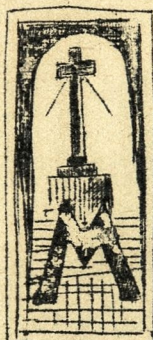
Zvezde žare nocoj v sveto noč
tako kot nekoč,

a v dušah nam spi
spomin davnih dni...

Kje si domovina?

Nocoj smo te v srca vklenili,
pri jaslicah smo pomolili
in ko smo pri jaslicah zbrani
ni dragih in ljubljenih z nami,
le v srcu ves dom nam žari.

Iz jaslic se Jezušček sklanja
in rojstvo pravice oznanja
ob polnoči...



R T V I M . J U N A K O M

O Bogu hvala, da oči odpira
zdaj vaša žrtev in da vaša vera
mogočne upe v dušah nam ustvarja.

MRTVIM JUNAKOM

Junaki, mir vam, ki ste pokazali
nam v buju z zlobo neustrašno pot,
da bi v bodočnosti iz blodnih zmot
vsi bratje združeni v življenje vstali.

Vi, mrtvi, bratje, vi ste poklicali
v življenje nas, zbudili mladi rod
in našo zmago, vaših žrtev plod,
mi z vami bomo le izvojevali.

Bili ste, bratje, žrtev strašne zlobe,
zdaj vi ste nam poroštvo nove dobe,
ki že se svita iz teme viharja.

O Bogu hvala, da oči odpira
zdaj vaša žrtev in da vaša vera
mogočne upe v dušah nam ustvarja.



MUČENIKOVA PREDSMRTNA MOLITEV

Ustvaril si me, Jezus, da trpim,
saj je kot Tebe me zavrgel svet,
kot izdajalec zapljuvan, preklet
v predsmrtnih slutnjah v ječi zdaj blodim.

S Teboj, Bog, le zaupno govorim,
ko od gladu sem že povsem izžet,
obraz imam že ves mrtvaško bled
in k Tebi, Kristus, priti si želim.

Kaj Jezus, tožim! Saj na križu Ti
kot izdajalec si za vse ljudi
umiral. Na učenca zdaj poglej,

ki v smrtnih krčih eno prosil bo:
Kaj z nami delajo, saj ne vedo,
zato, Gospod, tega v jim v greh ne šteji!

PRIJATELJU MUČENIKU

J A R O S L A V U K I K L J U
J unak, ki čas pozval te v boj je z zlobo,
A terjal tudi mučeniško kri,
R osil si jo, prelil za nove dni,
O hranil veri pravi si zvestobo.

S mrt tvoja novo upanje prižiga,
L uč mnogim si, ki tavajo v temi,
A nam poroštvo lepših časov si,
V viharju zgled, ki naj nas k Bogu dviga.

K ri mučeniška, seme plodovito
I z božje roke, da v bogato žito,
K ot ti, nam zraste žive vere plod.

E nako smo pripravljene storiti,
L jubiti Njega, Cerkev in stopiti,
J unaki križa, z Njim na križev pot.

ŠE VEŠ FRANCE?

(Prijatelju mučeniku Francetu Mravljetu.)

Še veš, France, kako sva govorila
in sanjala o lepih, sončnih dneh?
Še veš, France, ko v šolo sva hodila,
sedela skupaj v istih sva klopeh?

Se spomniš mar, kako sva modrovala?
Kako je hitro minil lepi čas!
Spominjaš se, kako navduševala
za Kristusa sošolce sva tačas?

Še veš morda, da plamen vere vžigal
si v meni, ko sem hodil skozi mrak?
In veš, da z žrtvijo si ti me dvigal,
da novo pot ubira moj korak?



A D N J I L I S T

Teško mi vselej je, kadar odpiram
pri knjigi ljubljeni poslednjo stran
in z mislimi sem večnosti predan,
z očmi v neznano daljo se oziram.

Doždeva se mi, kot da z njo umiram,
kadar poslednji stavek je prebran.
Vrniti se iz kratkih, lepih sanj
v resničnost dneva skoraj se upiram.

Da mine vse, me zadnja stran spominja,
vest obudi se mi, me opominja
ter povprašuje, če sem v duši čist.

Spominja me, da luč mi bo utrnil,
na tisti dan, ko Večni bo obrnil
v življenja knjigi mi moj zadnji list.



P R E G L E D

	Stran
Geslo	3
ROMAR NA BELI CESTI	
Romar na beli cesti (1945)	6
Avtoportret (1946).....	8
Moja nevesta (1946).....	9
Misel na sodbo (1946)....	10
Zalost (1946).....	11
Sredi poti (1946).....	12
NOČ V VIHARJU	
Noč v viharju (1946).....	14
Slovo (1946).....	15
Črna koprena (1946).....	16
Večni romar (1946).....	17
V skušnjavi (1946).....	18
Grešil sem (1946).....	19
V ječi (1946).....	20
Spomin (1946).....	22
SPOMIN NA MATER	
Želja brez upa (1937)....	24
Na materinem grobu (1944)	26
Privid (1936).....	27
Labodji spev (1946).....	28
DRAGI NEZNANKI	
Dragi neznanki (1946)....	30
Trnuljčica (1946).....	32
Če bi srce me tvoje kdaj ljubilo (1946).....	33
Odklenil bi ti skrinjico srca (1946).....	34
Po slovesu (1946).....	35
Poglej v zrcalu pesmi svo svoj obraz (1946).....	36

ROMAR V TUJINI

Na tuje vlak hiti (1940)	38
Zbogom (1946).....	39
Gonarske meditacije (1942)	40
V drvečem vlaku (1946)...	46
Nočna vožnja (1946).....	47
Begunski sveti večer (1946)	49

MRTVIM JUNAKOM

Mrtvim junakom (1944)....	54
Mučenikova predsmrtna molitev (1946).....	56
Prijatelju mučeniku Jaro- slavu Kiklju (1942).....	57
Še veš, France? (Prija- telju mučeniku Francetu Mravljetu, 1942).....	58
ZADNJI LIST (1946).....	60



POPRAVI !

- Na strani 8 se predzadnji verz spodaj pravilno glasi: pa sam, moj Bog, sem velik le dolžnik.
- Na strani 15 popravi v drugem verzu v začetku naj v moj, postavi na koncu drugega verza namesto vejice vprašaj in prečrtaj v zadnjem verzu j (pravilno: zaželena).
- Na strani 22 se zadnji verz druge kitice pravilno glasi: Za god mi za-
dišala je pogača.
- Na strani 27 popravi v začetku osmega ver-
za že v še!
- Na strani 36 se druga kitica pravilno gla-
si:

na strani 27 popriavi v začetku osmega ver-
za že v še!

Na strani 36 se druga kitica pravilno gla-
si:

Kot pesem gre življenje mimo
tebe,

kot pesem, ki ti tvoj nasmeh
odkriva,

kot pesem, ki obličje tvoje
skriva.

Morda v zrcalu pesmi vidiš se-
sebe?

Na strani 52 mora deveti verz razpasti v
dva verza; so domovini

za zmago resnice, za zmago
pravice - poroki...

Na isti str. postavi vejico
za verzom; in ko smo pri jas-
liceh zbrani,!

Na strani 54 por. v drugem verzu buju v bo-
ju.

Na strani 62 popr. vpredzadnji vrsti zrcalu
v zrcalu in prečrtaj svo!

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIZNICA



00000031288

Narodna in univerzitetna knjižnica
v Ljubljani

D 438747

